

Education International

Over het Vlaamse onderwijsmuurtje heen

KRIS DELCROIX

Het zijn weer intense tijden voor het onderwijs in Vlaanderen: we hadden in het voorjaar nog maar net onze krachten gebundeld om de politici in het Vlaams Parlement (hoorzitting van 25 april) te wijzen op de valkuilen van het rapport van de Commissie van Wijzen en op straat ons ongenoegen daarover te uiten (vijf provinciale betogingen in mei) of daar brak met de Vlaamse verkiezingen op 9 juni een stresserende periode aan van wachten op een nieuwe Vlaamse Regering, een nieuw Vlaams Regeerakkoord, een nieuwe Vlaamse beleidsnota voor onderwijs, en *last but not least*, een nieuwe Vlaamse minister voor Onderwijs. Het werd uiteindelijk een rollercoaster van 111 dagen nagelbijten: landen ze of landen ze niet? Weyts of Gennez? En daarbij lekte er geregeld wat vanop de onderhandelingstafel, het ene discussiepunt al belangwekkender dan het andere: smartphones en invulboeken verbieden of niet? Gratis maaltijden op school of niet? Smileys op rapporten of niet? ...

Een mens zou nog gaan geloven dat alleen Vlaanderen met onderwijs bezig is. Niets is minder waar. Overal in de wereld wordt onderwijs verstrekt, overal zijn onderwijspersoneelsleden enthousiast met lerenden aan de slag en wellicht nergens loopt dat perfect op wieltjes. Vanuit alle hoeken van de wereld sijpelt sporadisch onderwijsnieuws binnen: in Nederland en

Frankrijk wordt al langer over een smartphoneverbod gediscussieerd, ook Duitsland heeft zijn 'DigitalPakt', Frankrijk kent al twintig jaar een hoofddoekenverbod op school en geweld op school is in de VS al jaren schering en inslag. Die berichten doen ons enerzijds de wenkbrauwen fronsen, maar kunnen anderzijds al wie zich bij onderwijs betrokken voelt ook enigszins geruststellen: we zijn niet de enigen die zich zorgen maken over onderwijs, overal duiken dezelfde problemen en bezorgdheden op. Misschien is 'gedeelde (onderwijs)zorg' ook 'halve zorg'?

COC vindt het als onderwijsbetrokkene vanop de eerste rij dan ook belangrijk geregeld over het Vlaamse onderwijsmuurtje heen te kijken: met welke uitdagingen worden collega's in andere landen geconfronteerd? Hoe proberen ze die aan te pakken? En bovenal: wat kunnen we van elkaar leren en hoe kunnen we elkaar ondersteunen?

Education International

COC is niet de enige onderwijsvakbond die die uitwisseling en wederzijdse ondersteuning belangrijk vindt en die overtuiging is ook niet nieuw. Het begon allemaal in 1912 met de oprichting van een *International Committee of National Federations of Teachers of Public Schools* in ... België! Er werden nog talrijke andere initiatieven

genomen en tientallen jaren, vervellingen en fusies later werd op 26 januari 1993 in het Zweedse Stockholm *Education International*, kortweg EI ('ie-aa', op z'n Engels), boven de doopvont gehouden. EI geldt als de GUF ('Global Union Federation', ofte internationale vakbondsfederatie) voor onderwijs. Vandaag zijn er 383 onderwijsvakbonden en -centrales bij aangesloten, die 32.000.000 onderwijspersoneelsleden uit 178 landen vertegenwoordigen. De coördinatie verloopt, jawel, vanuit ons eigenste Brussel!

Education International's 10th World Congress

Net zoals bij COC het vijfjaarlijkse congres 'het hoogste gezagsorgaan' is, wordt ook EI bestuurd door het 'World Congress', dat vijfjaarlijks bijeenkomt. Zo'n congres heeft drie grote opdrachten:

- zich grondig laten informeren over de situatie van onderwijspersoneel wereldwijd en over het reilen en zeilen van EI;
- op grond daarvan resoluties stemmen die de komende vijf jaar de 'guidelines' zullen vormen voor EI;
- een nieuwe Executive Board kiezen, het dagelijks bestuur dat de komende vijf jaar de gestemde resoluties moet uitvoeren.

Deze zomer was het weer zover: van 26 juli tot 2 augustus werd het congres voor de tiende keer samengeroepen, in de

Argentijnse hoofdstad Buenos Aires. Het congressthema was drieledig:

- *Growing our Unions* (vakbondswerking versterken)
- *Elevating our Professions* (de kwaliteit van ons beroep verhogen)
- *Defending our Democracy* (de democratie verdedigen)

COC trok er vol energie naartoe met een kleine delegatie, zij aan zij met een delegatie van COV. In het totaal namen zo'n 1.200 vertegenwoordigers van onderwijsvakbonden deel aan het congres.

Informatieronde

Tijdens de 'pre-Congress activities' of 'caucuses' werden de leden van het congres uitvoerig geïnformeerd over verschillende thema's: 'Indigenous People', 'Women', 'LGBTI+', 'Further and Higher Education' ... Voor elk van die thema's werd eerst uitvoerig een stand van zaken weergegeven aan de hand van onderzoeksresultaten (onder andere op basis van EI-enquêtes), geïllustreerd met getuigenissen vanuit de hele wereld en afgesloten met een panelgesprek. Er moest niet gestemd worden, wat zorgde voor een onbevengende sfeer waarin open en vrij kon gediscussieerd worden.

Wetgevend werk – COC & COV zetten hun beste beentje voor!

Als een volleerd parlement ging het World Congress vervolgens vijf dagen stemmend aan de slag. Werelddemocratie ten top! Elke organisatie kon van tevoren zelf resoluties indienen en amendementen bij de andere resoluties. Tijdens het congres gingen de 1.200 afgevaardigden daarover in debat. Iedereen die wou, kon via een handige app het woord vragen. Als indiener of verdediger van een resolutie mocht je drie minuten

spreken, wie gewoon z'n mening kwijt wou, kreeg een minuut. Een digitale klok op de grond was onverbiddelijk. In het totaal waren er in vijf dagen tijd zo'n vierhonderd interventies van congresleden. Alles werd simultaan naar drie talen vertaald!

De resoluties waren onderverdeeld in vijf categorieën:

- *Growing our unions*
- *Elevating our professions*
- *Defending democracy*
- *Ensuring equity*
- *Promoting peace*

Het congres aanvaardde uiteindelijk 33 resoluties. De tandem COC-COV bleef daarbij niet onopgemerkt: de resolutie 'Data collection and privacy in education', die COV indiende met inbreng van COC (op basis van ons 4D-congres over digitalisering in november 2023) en die COC mee verdedigde op het spreekgestoelte, werd unaniem goedgekeurd. Van de 23 amendementen die we instuurden, werden er 21 zonder discussie aanvaard. 'Les petits belges' werden duidelijk geapprecieerd!

Verkiezingen Vrouwen aan de macht!

Onze derde opdracht was het verkiezen van een nieuwe Executive Board die de komende jaren het op het Congres uitgestippelde beleid moet uitvoeren.

De EI-top bestaat uit zeven 'officers'. De Australische Susan Hopgood, die EI sinds 2009 als president geleid heeft en ook nog

dit congres voorzat, gaf de fakkel door aan de Zuid-Afrikaan Mugwena Maluleke. General secretary David Edwards (in functie sinds 2018) werd vlot herverkozen (en mag zich sinds kort trouwens Belg noemen). Daarnaast werden er nog vijf vice-presidents voorgesteld (een per regio, drie vrouwen en twee mannen). Verder zijn er tien 'regional seats' (netjes verdeeld over vijf vrouwen en vijf mannen). Het congres zelf kon na een campagne in heuse verkiezingsstijl nog tien 'open seats' kiezen. Om de vrouwelijke aanwezigheid te verzekeren geldt al een tijdje dat minimum vijftig procent van de zitjes naar vrouwen gaat. Een quorum dat dit jaar z'n vruchten heeft afgeworpen: negen van de tien zitjes gingen naar vrouwen! Eindbalans: 17 van de 27 zetels in de nieuwe Executive Board worden ingenomen door vrouwen, het glazen plafond is hier alvast helemaal doorbroken! (Wat bij sommige congresgangers monkelend de suggestie ontlokte om op het volgende congres een 'Men's Caucus' te organiseren. ☺)

Las Madres de Plaza de Mayo

Alomtegenwoordig waren ze, de 'Dwaze Moeders (en Grootmoeders)', die sinds 1976 iedere donderdag in het centrum van Buenos Aires komen betogen om opheldering te eisen over hun onder de bloedige Videla-dictatuur (1976-1983) verdwenen kinderen. We woonden met onze delegatie een manifestatie bij op de Plaza de Mayo. Op de 'Women's Caucus' brachten een zus van een verdwenen jonge advocaat en een

ALS JE DACHT DAT
WIJ VAN COC OP ONS
LUI GAT ZITTEN IN
DE GROTE VAKANTIE...

NOPE!

IK ZAL JULLIE
MISSEN!

...TROTSEERDEN

WE REÏSDEN MET ONZE DELEGATIE
RICHTING ARGENTINIË ...

kleindochter van een van de 'Abuelas' een scherpe getuigenis. Tijdens het congres werden twee 'madres' die zelf in het onderwijs hadden gestaan in de bloemetjes gezet. Hun strijd is een voorbeeld voor al wie zich dagelijks inzet voor 'la lucha social'.

Go Public! Fund Education

Tijdens heel het congres werd duidelijk hoe belangrijk het is dat overheden genoeg investeren in onderwijs en dus ook in onderwijspersoneelsleden. Onderwijs is "a fundamental human right and public good", dat in heel wat landen, onder andere in het gastland Argentinië, steeds meer onder druk staat. De congresleden sloten zich dan ook vol overtuiging aan bij de campagne die EI al in januari 2023 startte: 'Go Public! Fund Education' – 'La force du public: ensemble on fait école' – '¡Por la pública! Creamos escuela'.

Samen school maken, daar gaan we voor, ook bij COC!

Gedeelde (onderwijs)zorg is halve zorg?

Wat ik hierboven schreef, klopt niet echt. Na afloop keerden de congresgangers niet met minder zorgen weer naar huis. De bezorgdheid was niet gehalveerd, maar wél gedeeld en precies daardoor zijn de kracht en de energie om verder te werken aan ons onderwijs verdubbeld. Gedeelde zorg is verdubbelde kracht. Dat klopt. We kunnen er weer voor een paar jaar tegenaan!

Meer informatie over het congres vind je hier.

Leven in Buenos Aires – Een impressie ...

De laatste dag van ons verblijf in Buenos Aires. Voor het 'laatste avondmaal' hebben we nog twee uurtjes vrij. Ik wandel een laatste keer de stad in waar ik ondertussen vier weken verblijf. Ik kuier langs de straten, op weg naar een boekenwinkel. Naast een van de grote afvalcontainers op de stoep staat een jongeman van ongeveer dertig, met uitgerafelde en gevlekte kleren en vuil in z'n haren. Hij heeft het hengsel van het opengeschoven containerdeksel vast. Op zoek naar al wat bruikbaar is, denk ik. Etensrestjes, oude kleren, plastic of karton om zich 's nachts mee te bedekken ... Het is een tafereel dat ik hier overal in de straten ziet.

Maar dan wordt m'n aandacht extra getrokken: de jongeman rommelt niet in de container, hij houdt alleen het deksel op. Vreemd, denk ik. En dan ...

Plots zie ik twee armpjes omhoogsteken. Haast triomfantelijk. In het ene handje een doos van meeneempizza. In de andere hand een half opgegeten broodje. De man steekt z'n handen onder de oksels die ik in de container bij de handjes denk en tilt voorzichtig een jongetje van 3 à 4 jaar omhoog. Even knap als de man (z'n papa?) en even verwaarloosd. Papa steekt de buit van zoonlief in een plastic zak, neemt z'n zoontje knuffelend op de arm en ze

babbelen honderduit. Tot aan de volgende container. Papa zet zoontje neer, schuift deksel open, tilt zoontje op, de container in.

Mijn hart breekt ...

Is dat jongetje ooit al naar school gegaan? Zal hij ooit de kans krijgen de wonderde wereld van lezen en schrijven, rekenen, geschiedenis, andere talen en culturen te verkennen, daarbij geleid en gegidst door kundige en gepassioneerde leerkrachten?

De EI-slogan flitst door m'n hoofd: "¡Por la pública! Creamos escuela". Meer dan ooit nodig, zeker in een land waar de presidentskandidaat die op 19 november 2023 verkozen werd, tijdens z'n campagne had gezegd dat hij het ministerie van Onderwijs wou ... afschaffen.

Twee handjes.
Papa's armen onder de okseltjes.
De container.
Ik neem me voor om dat beeld nooit te vergeten ...

En op het moment dat ik dit schrijf (het is net 13.00 uur geweest in Buenos Aires), zowat twee maanden later, vraag ik me af of vader en zoon weer samen op stap zijn ...

WEER & WIND...

...KEKEN VLIEGANGST IN DE OGEN... OM VOOR JULLIE HET EI WORLD CONGRESS BIJ TE WONEN...

...EN OK, JA, OM TOCH EEN BEËTJE OP ONS GAT TE ZITTEN.

SALUD!

Jien teken '24